

ALT EMPORDÀ

Periòdic Nacionalista
Adherit a la LLIGA REGIONALISTA

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ
CERVANTES, 1, 1.er

FIGUERES

30 de Juny 1917

Preu: 10 cèntims

Any I - N.º 20

Històries extraordinàries d'Edgar A. Poe

OMBRA PARABOLA

Jassia que jo camino per la vall de l'Ombra
Psalm de DAVID (XXIII).

Vosaltres qui llegiu sou encara entre els vivents: però jo qui escric ja hauré fet de temps el meu camí vers la regió de les ombres. Perquè, en veritat, estranyes coses esdevindran, i secretes coses seran revelades, i moltes centúries passaran, abans que aquestes notes siguin vistes dels homes. I quan les hauran vistes, els uns no creuran, els altres dubtaran, i ben pocs trobaran molta matèria de meditació dins els caràcters aquí gravats amb un stilus de ferre.

L'any havia estat un any de terror, i de sentiments més intensos que la terror pels quals no hi ha cap nom damunt la terra. Perquè molts prodigis i senyals havien tingut lloc, i arreu per mar i terra, les negres ales de la Pesta s'ereren esteses amplament. Aquells, noresmenys, qui eren doctes en els astrès, no ignoraven que els cels tenien un aspecte de malaurança; i per mi, el grec Oinos, entre altres, era evident que ara tocàvem al retorn d'aquest set-cents-noranta-quart any quan, a l'entrada de Aries, el planeta Jupiter fa la seva conjunció amb el roig anell del terrible Saturn. L'esperit particular dels cels, si jo no erre de gaire, es manifestava no solament damunt la esfera física de la terra, sinó també dins les ànimes, les imaginacions i les meditacions de l'humanitat.

Una nit èrem set dins les sales de un noble palau, a una ombriva ciutat anomenada Ptolemais, asseguts entorn d'alguns flascos del purpuri vi de Chios. I a dins la nostra cambra no hi havia entrada salvant per una enlairada porta de bronze: i la porta havia estat frisonada per l'artífec Corinnos, i era d'un rar treball, i es tancava per dins. Negres draperies, igualment, tancaven part de fóra de la melancòlica cambra la vista de la lluna, i de les llòbregues estrelles i dels carrers despoblats—però el presentiment i la memòria del mal, no ens foren aixís esclousos. Hi havia coses a l'entorn i a vora nostre de les quals jo no en puc donar distintament compte—coses materials i espirituals,—una pesantor dins l'atmosfera—una sensació d'ofec—una angoixa—i, per sobre tot, aqueixa terrible determinació de l'existència que la gent nerviosa experimenta quan els sentits són agudament vius i desperts, i les facultats de l'esperit jeuen mestrestant adormides. Un pes mortal ens oprimia. S'estenia so-

bre els nostres membres,—sobre el parament de la sala—sobre els vasos dels quals beviem; i totes les coses n'ereren afeixugades i aclaparades—totes les coses salvant només les flames de les set llàntries de ferre qui il·luminaven la nostra orgia. Enfilant-se en altes, minces línies de llum, elles romanien així cremant totes pàl·lides i immòbils; i dins el mirall que la llugor d'elles formava damunt la taula rodona d'èbenus a la qual sèiem, cadascú de nosaltres allí aplegats contemplava l'esblaimament del seu propi rostre i el llustre inquiet dels ulls moixos dels seus companys. No obstant rèiem i érem alegres a la nostra faisó,—una faisó histèrica i cantàvem les cançons de Anacreó—qui són de follia; i beviem copiosament—jassia que el vi purpuri ens retregués la porpra de la sang. Perquè hi havia encara un altre estadant dins la cambra en la persona del jove Zoilus. Mort i tot estirat i amortallat ell jeia, el geni i el dimoni de la escena. Ai! ell no tenia part del nostre alegratge, salvant que el seu rostre, retorçat per la plaga, i els seus ulls, dins els quals la mort no havia sinó mig extingit el foc de la pesta, semblaven pendre tant d'interès en la nostra joia com els morts poden per ventura pendre'n en la joia dels qui van a morir. Però encara que jo, Oinos, sentís que els ulls del trespassat eren fets sobre meu, jo m'esforçava per no comprendre l'amargura de la llur expressió, i guaitant obstinadament dins les pregoneses del mirall d'èbenus, jo cantava amb una veu alta i sonora les cançons del fill de Teios. Però gradualment les meves cançons cessaren i els llurs ecos, rodolant al lluny per entre les negres draperies de la cambra, esdevingueren febles, indistingibles i s'esvaïren.

I veieu! del fons d'aqueixes negres draperies on anaven a morir les notes del cant, se'n aixecava una ombra ubaga, indefinida—una ombra tal com la lluna, quan és baixa al cel, pot fisonar de la figura d'un home: però no era l'ombra d'un home ni d'un Deu ni de cap cosa familiar. I tremolejant un instant entre les draperies de la sala, ella restà a la fi visible damunt la faç de la porta de bronze. Però l'ombra era vaga, i sense forma, i indefinida, i no era l'ombra de un home, ni d'un Deu—ni d'un Deu de la Grècia, ni d'un Deu de Caldea ni d'un

d'Egipte. I l'ombra reposava damunt la porta de bronze, i sota l'arc de la cornisa, i no es movia ni parlava un mot, mes ella s'hi fixava més i més i hi romangué. I la porta damunt la qual l'ombra reposava estava, si jo record dretament, contra els peus del jove Zoilus amortallat. Però nosaltres, els set plegats allí, havent vist l'ombra com eixia d'entre mig les draperies, no gosàvem esguardar-la fit; però acotàvem els ulls, i guaitàvem incessantment dins les pregoneses del mirall d'èbenus. I a la fi jo, Oinos, parlant alguns mots a baixa veu, demanà a l'ombra la seva morada i el seu nom. I l'ombra respongué: «Jo sóc ombra, i la meva morada és al costat de les Catacombres de Ptolemais, i vora aquelles ombrívols planes de l'infern qui toquen amb el sutze canal de Caró.» I aleshores els set saltàrem d'horror sobre els nostres seients, i ens estàvem drets i tremolant, esgarriats, esfereïts: perquè el timbre de la veu de l'ombra no era el timbre d'un sol ésser, sinó d'una multitud d'éssers; i variant les seves cadències de síl·laba en síl·laba, ella queia confusament dins les nostres orelles amb els accents coneguts i familiars de molts milers d'amics desapareguts.

Trad. C. R. B.

El trontoll que actualment sotsmou el sistema i règim a Espanya constituït, i l'inquietut en ella regnant, no ens és gens favorable per a dir els comentaris que la cruesa de la realitat ens suggeriria.

Per tal de defugir-ne tot temor, una novetat és iniciada avui en l'article de fons en «Alt Empordà». Potser, potser l'angoixa dels esdeveniments i la que s'escapa de les visions maltics de Poe irrevolent, serien ben enllaçades.

I qui sab si avui caldria, també proclamar: Poe, el gran disolvent.

En Cambó i les Corts

Dies passats se trobava a Madrid el senyor Cambó, durant els quals va celebrar diverses conferències amb varies personalitats, entre elles el ministre de la Governació i el president del Congrés, per a exposar-los la conveniència d'obrir el Parlament i tractar en ell les importants qüestions que avui influeixen directa i eficaçment en la vida de l'Estat.

Creu el senyor Cambó que s'han d'enrobar els poders públics amb una actuació clara de les Corts, per a que refrendin o rectificuin orientacions i procediments o marquin solu-

cions parlamentàries que donin al país una tranquil·litat i més seguretats de què avui no frueix.

En aquest sentit va parlar el senyor Cambó amb el ministre de la Governació. Per a que no al·legui ignorància el Govern i sàpiga a què atendre's respecte a la fermaça amb què en els regionalistes està arrelada la conveniència d'una actual labor parlamentària, el senyor Cambó ha anunciat que si no s'obren les Corts, els diputats regionalistes convocaran a una Assemblea no sols a tots els diputats i senadors catalans, sinó tots els espanyols que hi vulguin concórrer. Encara que no ho ha dit al Govern, sab que hi ha diputats de fóra de Catalunya que atendrien el requeriment i acudirien a Barcelona.

NOTES POLITIQUES

NO ÉS SOLUCIÓ

A les ànsies de renovació que s'han manifestat aquests darrers temps sotsmouent fins les arrels del sistema polític imperant a Espanya, han succeït, més de poc, fets importantíssims que, trobant als governs desorientats, han estat jutjats amb criteri contrari pels ministres responsables, adquirint tal caràcter de gravetat per les repercussions en els diferents sectors de l'opinió espanyola, que han obligat al govern d'En Dato a suspendre les garanties constitucionals a tot Espanya, quan fa poc més de dos mesos que pel d'En García Prieto havien estat aixecades. Aquesta anormalitat en el desenrotllament de les llibertats reconegudes en la llei fonamental de l'Estat, ens mostra palesament el malestar de l'opinió que exigeix amb tanta freqüència mides que, com acabem de dir, no són pas la senyal del normal funcionament de la col·lectivitat que les soporta.

La preocupació constant per part dels partits turnants de mantenir a desgrat del país la vella política quan la renovació de totes les valors és un fet acomplit en tots els ordres, porta a l'estat de desassossec que caracteritza els darrers anys de la política espanyola. I és infantil creure que amb una temporada d'emudiment forçós es puguin resoldre els problemes que fan visible el malestar. Aquest és pregon, i reclama procediments més en consonància amb l'intensitat del mal, llevat de que es prefereixi que sigui aquest qui porti la solució.

LA CRISI DEL PARTIT LLIBERAL

Mai, que diguéssim, ha donat mostres el partit lliberal d'ésser capaç d'aparentar un partit disciplinat, si n'exceptuem els moments d'obrir un canvi de govern en què tots plegats sacrifiquen les rancúnies

personals al suprem ideal d'arribar a l'olla del pressupost. Ara, amb la renúncia a la qüestió del Comte de Romanones es manifesta una vegada més l'estat anàrquic de dit partit; i, quan podrien aprofitar l'hora d'una total renovació en persones i procediments, segueix l'etern espectacle, i al Comte travieso succeirà En Garcia Prieto tot infantivol.

TIBERI G.

ECOS

No passa res. Hi ha una calma, talment encisadora, que semblen les terres hispàniques un paradís terrenal.

Els ciutadans van ben peixats; la riquesa nacional és florent; els grans Estats mundials insistentment ens festejen; els obrers frueixen de salaris que subvenen amb escreix ses necessitats i les de llurs fillades; la clerguècia, la magistratura, l'exèrcit estan en una situació excelsa i incomparable; la classe mitja paga amb gust la contribució; els rics fan la repartidora. Al ministeri d'Estat hi plouen a dolls les instàncies d'estrangers per a pendre carta de naturalesa a Espanya; Reis i poble, governants i governats, mai com ara s'havien vist tan íntimament compenetrats...

I es comprèn; per ço s'han sospès les garanties constitucionals: perquè anem tan bé, i això degut a que governa En Dato, l'home providencial, l'estadista més eminent que mai cap país ha fruit i admirat.

I sinó, vegin lo que diu d'ell un periòdic alegre parisenc, que un anònim amic, temerós de que ens excedíssim en l'elogi de l'actual President del Consell de Ministres, ens ha enviat per evitar-nos ensopegades i caure en les mutilacions de la censura.

En Dato, és lo següent: «Une grande silhouette mince et élégante. Des boucles blanches. Des yeux très doux. Un homme du monde qui a un peu d'Albert de Mun et qui fait songer aussi—à part la chevelure—à Massenet».

Realment, gaudint d'un «monsieur» tan espatarrant hom s'explica que la censura impideixi parlar,—perquè no es trenqui l'encant de sa exquisida figura,—de res que signifiqui problema o moviment d'interès pel país o manifestació de sa decisió de viure, i no amb vilipendi com fins ara. Això darrer amb permís del senyor censor.

* * *

El cinema és curull de gent. Damunt la blanca pantalla s'hi projecta una pel·lícula apel·lada històrica. La pianola va tocant sense que ningú l'escolti. Ací una parella flirteja, inhibida del film bombejat. Allí uns pares de família palesen l'interès de l'espectacle, fent oscilar les seves platejades testes al ritme del primer són. Enllà, en veu alta, es comenta l'exhuberant presentació i la propietat en l'indumentària dels artistes. L'ecoista, qui s'ho pren de bona fe, es fixa en la pel·lícula i llegeix els títols.

De sobte, astorat, pot llegir: «Colón llega a tierra, y emocionado la besa, tomando posesión de ella en nombre de Castilla.....»

Heu's-aquí com és lo que apel·len «Historia de España». Un poble, una raça, apropiant-se de ço conquerit amb l'esforç i cabals de tois, i disfrutant-ne amb privilegi. Les naus de Llevant no podien solcar vers els ports d'Amèrica.

Per ço, també, en terres hispàniques ja fa temps que s'hi torna a pondre el sol, i els seus Reis tenen Secretaris de Cambra del nivell polític de l'encantador senyor Dato.

* * *

En una revista madrilenya il·lustrada, d'aquelles que ens revelen les belleses i íntimitats de la reialesa, hi hem vist una

fotografia interessant. Un infant examinant-se de matemàtiques, entre l'admiraació del tribunal de catedràtics, i laborant per obtenir matrícula d'honor.

Talment es un aconortador espectacle veure «grossos estudiants» fer-se homes de profit per al seu país, mitjançant el desenrotlló i estímul de les clarícies del seu intel·lecte.

Més, però, seria interessant que els fills dels grossos, per donar un exemple a les «aristocracias-bien» i afalagar a les democràcies, tiressin per dedicar-se a treballs manuals, la qual cosa no tindria res de particular.

A Anglaterra, el difunt rei Eduard diuen que era un excel·lent sabater. No es trobaria per aquí cap «niño-bien» abnegat que sentís vocació per atacar-lo?

El jorn en què n'hi hagi un que faci honor a l'ofici i sigui èmul de Bernard Palissy, nosaltres el farem retratar i ens sentirem colpits.

EUTRAPELI.

LA RAÓ

Inquieta com és avui la vida de l'Estat, s'ha de posar en les paraules el compte especial que requereixen els esdeveniments que van succeint-se. Però en els fets, en les realitats malaltes que se'ns mostren avui, no hi són massa necessàries les eloqüències buides de tot sentit pràctic, sinó que cal tan sols posar enfront dels actes presents del sistema en descàndid, els fins moderns d'una sana orientació renovadora.

La secular desorganització de tot el regisme polític a Espanya imperant, la greu inconciència tan arrapada en els governants d'aquest nostre país, forçosament, fatalment, havien de portar a una situació en la qual hi fossin renovats tots els vells tòpics que fins avui han constituït l'essència de tot un sistema de mal govern.

El malestar arreu extès porta talment símptomes de pregons trasbalsaments, d'adveniments avisats. I, mentrestant, En Dato governa, continuador de la vella política ineficaç, de l'òrbita de la qual ell no sab o no pot apartar-se.

La llaga del mal, ocultada sota els plecs cerimoniosos d'una vestidura aparentment normal, té col·lusionat el rostre del país. I En Dato admirable, espill de governants a l'espanyola, per atacar el mal té un esperançador procediment de govern entre els seus fòtils d'home d'Estat: el clàssic sistema d'actuar al revés de tal com s'hauria d'actuar.

L'actualitat dels fets posa una afirmació en les nostres paraules: l'afirmació continuada que de tants anys ençà vénen predicant els nostres homes directors, inspirada per la visió directa del mal i de les seves causes. Catalunya ha mostrat a l'avenir de l'Estat una vida gloriosa i digníssima, triomfant dels tràgics destins d'un poble talment abandonat.

La realitat se palpa, i s'entreveu, encara, mes enllà. I ella porta la raó dels fets,—la més dolorosa,—com a resposta.

Vida Nacionalista

Galícia

Una darrera l'altra, totes les nacions i regions de l'Ibèria que poden sentir, més o menys intensament, una vida pròpia, donen mostres de la llur activitat volent fer ressaltar la seva personalitat en el desconcert regnant.

Ara és Galícia, la terra dolcíssima, que va despertant-se del somni ensopidor al qual li acompanyaven les veus apagades i difoses de les seves campanes brandant

dins la solitud de les viles recloses i de les amples planúries.

Dies enrera hi era publicat un manifest en el qual s'hi concretaven les aspiracions descentralitzadores d'aquella terra, tan castigada pels mals d'un caciquisme el més afrós. I Galícia reivindica l'ús de la llengua, el regoneixement de les seves nacionals característiques, i un règim de descentralització que faci possible el lliure desplegament de la personalitat dels pobles ibèrics.

Pla bé es veu desseguida en aquell manifest, nogensmenys, que no ha assolit l'ideal gal·lec l'ufana plenitud que li permeti d'emprar amb tota intensitat el mot definitiu en la lluita per la seva personalitat, sinó que duu encara la llangor de les coses incertes, i és el primer barboteig d'una paraula clara i precisa triomfant damunt els vells prejudicis de les dolentes organitzacions.

Nosaltres, però, no hem de fer més que esmentar, ben obertament i confiadament, el fet d'una nova col·lectivitat que es dona a una pròpia vida gran i lliure, com una nova esplendència de l'Ibèria futura.

L'Espanya harmònica

En els fulls d'aquest Dietari hi passen els noms dels pobles que integren l'Espanya dels actuals esdeveniments, i en cada un d'aquests fulls unes paraules expressen la joia de veure una nova valor que es dona al gaudi de viure la seva vida.

València i Mallorca germanes, extensió de la gran Catalunya; Andalusia, la tràgicament incògnita; Aragó, nobilíssim; la feineria Bascònia; la dolça Galícia: heu's-aquí els noms que van passant ací damunt, i cada un d'ells és el d'una nova constel·lació que apareix en el cel de l'Ibèria irredempta. I entre tots podem forjar, triomfadora de les raquítiques concepcions polítiques presents, la Gran Espanya Harmònica.

CROQUIS LITERARIS

LA CASA DELS MORTS

El cementiri en aquell poblat de muntanya era d'un aspecte tristíssim, i encomanava al cor una mena de gelament, propi de la solitud que hi regnava.

Però res m'aplanava tant, com l'haver-hi de deixar l'amic, que la mort traidora en plena joventut ens arrebassava.

El sol se'n anava a la posta i els seus raigs vermellorsos s'esmunyien, com un adeusiau, dels enlairats xiprers.

Allavors, amb el seguici, plens d'angoixa, pujàvem els esgraons del cementiri.

Les campanes brandaven amb emoció, i el seu plor s'encomanava als aires.

Com fent sardana, envoltàvem tots la caixa del mort.

L'ombra dels xiprers gegants s'estenia, com una auriola, al nostre damunt. I en mig del recinte quadrangular, el cant de les absoltes, talment semblava que descendís del cel.

La veu harmònica del clergue enllaçava amb la ben timbrada dels escolans.

I com un regalim, dolçament s'anava vessant.

I en tant, agenollats i recullits, l'oració dels nostres cors s'alçava com una benaventurança.

Al cap d'un instant, sols restàvem al cementiri els més íntims i prop-parets.

De la dalla anivelladora, en sentíem com una mena d'esgarrifança.

La sentíem perquè dampnava una llar, i, a més de la viudesa, n'aclaparava una mare prenent-li el seu únic fill.

Fondament apenats, la guiàrem fora del cementiri.

Era el capvespre, i de la volta blava n'apunten els primers estels.

Els ocells noctàmbuls volaven alentorn dels xiprers i xerrotejaven com una elegia.

Ai! que en la quietut dels morts l'amic s'hi quedava per sempre.

Acompanyant aquella mare traspassada, rem el brancal del cementiri, i ens encaminàrem pel poble cap a la llar desolada.

Nosaltres sentíem el dol d'aquell cor i ens emocionava la pena que l'embargava.

I encara d'aquella amargor, no em podíem copsar tota l'intensitat en comparança.

O quina sotragada, en l'ànima d'una mare!

Arribàrem a casa seva i fent el cor fort ens n'acomiadàrem i despedírem. No podíem més.

El sentiment nostre era pregon; com llealíssima l'amistat que amb l'amic ens unia.

Mes la vida té aquests caires vius. Ja era de nit, i devallàvem carrers avall sots l'esguard diminut de l'estel·lada.

TEODOR PLANAS.

NOTES D'ART

CONCERT PER L'ORFEO «GERMANOR EMPORDANESA»

L'èxit del segon Concert que l'Orfeo Germanor Empordanesa donà el passat dijous en el seu gran estatge, va traspassar ben merescudament l'èxit obtingut abans. Des d'un bon principi de la seva constitució vàrem senyalar nosaltres amb goig l'adveniment, en la migrada vida artística de la ciutat nostra, d'aquell Orfeo. I a cada nou Concert que dona més se'ns aferma la seva valua i la necessitat de seguir les orientacions ciutadanes, que,—talment com si ja en portéssim un prejudici,—vàrem senyalar-li.

L'obra d'aquell Orfeo és meritíssima: i caldria que l'eficàcia de la seva obra també la portés fora del seu gran saló irreverent, escampant-la arreu de la ciutat.

Fou, a fe, una bona vetlla la del dijous. El públic era nombrosíssim; i l'Orfeo va saber col·locar-se a l'alçada impenitosa d'una cosa ja definitiva.

El Cant de la Senyera, El Teixidor, Sota de Volm, Tannhäuser, Serenada, Brindis, com un enfilall d'harmonies, eren dites amb gran mestria i amb sentiment exquisit. El Teixidor, on el senyor Bassagañas hi fa un sol admirable, va ésser bisada, lo mateix que el Brindis final.

La senyoreta Lloret va rebre forces aplaudiments per l'exquisitat amb que sabé cantar amb ben timbrada veu la bella mel·lodia La Missa Primera, i el senyor Villate va dir amb expressió i energia el vibrant Himne original de l'amic Palliser, mereixent autor i intèrpret grans aplaudiments.

Moltes serien les censures que a l'irreverència d'una part del públic podríem dirigir. Mes com que Wothan té la dissort de trobar tot sovint mals intèrprets per les seves paraules, callarà amb humilitat i conformació.

Rebeu, amic Gratacós, com a Director assabentat del vostre Orfeo, la felicitació que us mereixeu per la vostra tasca formosíssima.

WOTHAN.

DE LA SOPA DELS POBRES

Sotscricció extraordinària per a eixugar-ne el dèficit

	Pessetes
Suma anterior	3139.70
Pere Vinyas	5'00
Joan Gibert	4'00
Carles Costa	10'00
Ampar Roig	0'50
Frederic Fortunet	25'00
Josep Riera Torrent	5'00
Ignàsia Subirós	1'00

Enric Capmany	2'00	Joan Salleras	100'00
Ricard Carré	2'00	Blanca Pagés	5'00
Antoni Baruel	6'00	Margarida Prats	0'50
Francisco Pijoan	2'00	Germanes Martí	5'00
Pere Sánchez	2'00	Laureà Delclós	5'00
Francisco Cabús	5'00	I. Carlos Mercier	10'00
Joaquim Gironell	1'00	Francisco Batet	5'00
Josep Domingo	2'00	Antoni Lloveras	5'00
Pere Dalmau Prat	5'00	Miquel Macau	50'00
Josep Valent	5'00	Nicolau Teixidor	25'00
Josep Puig Paris	20'00	Joan Viñas	25'00
Rosa Majó	10'00	Bartomeu Trulls	5'00
Marià Pujulà	10'00	Josep Pagés	50'00
Joan Torrentó	20'00	Joaquim Guillemet	5'00
Pere Sabater	2'00	Agna Reverter	1'00
Pau Rafols	10'00	Neus Casademont	2'00
Vicens Algans	2'00	T. Pou, Vda. Sala	5'00
Vda. de Josep Costa	3'00	Teresa Fabre Moy	2'00
Jacinte Bosch	2'00	Josep Juglà	2'00
Jacinte Matamala	1'00	Rafel Viñas	5'00
X. X. B.	1'00	Josep Monell	2'00
Ignasi Callís	25'00	Miquel Moncanut	5'00
Joan Margall	5'00	Josep Cortada	1'00
Teresa Fontellas	1'00	Salvador Candal	5'00
Ramon Vandellós	20'00	Rafel Jordà	50'00
Joan Vilella	2'50	Pere Nadal	5'00
Pere Costa	2'00	Joan Mallol	1'00
Benet Solanes	2'00	Viuda de Perramón	1'00
J. N.	3'00	Isidre Casamajó	0'25
Josep Perxas	15'00	Dolors Sanjaume	2'00
Nicolau Teixidor	25'00	Baldiri Alegri	2'00
Maria Sala Vda. Barneda	2'00	Dolors Viñolas	0'50
Teresa Noguera	0'50	Joan Ponseti	2'00
Joan Gou	5'00	Fills de J. Massot	25'00
Baldomer Llandrich	1'00	Lluís Aymá	5'00
Raimon d'Abadal	60'00	Lluís Perxas	75'00
Paulí Soler	2'50	Joan Riera	5'00
Francisco Sala Sabrià	10'00	Joan Vilamitjana	5'00
Caterina Vives	5'00	Joan Puxán	5'00
Josep Cabra Clapés	5'00	Manel Pujol	5'00
Joan Varela	5'00		
Miravittles Germans	5'00		
Josep Espinach	3'00		
Joan Miravittles	5'00		
Pere Sala	5'00		
Pere Viusà	1'00		
Ferran Estela	1'00		
Narcís Gou	2'00		
Esteve Vilanova	2'00		
Francisco Guillemet	5'00		
Manel Garcia	10'00		
Miquel Vidal	25'00		
Joan Fontdecaba	2'00		
Martí Canadell	5'00		
Alfons Botey	10'00		
Martí Carreras	5'00		
Carme Juncà	3'00		
Marià Pagés	2'00		
Antoni Riera	2'00		
Viuda de Cullerell	0'70		
Josep M. Plaia	5'00		
Lluís Villen	2'00		
Josep Blanch	1'00		
Agna Simón, Vda. Isern	5'00		
Lluís Azais	0'50		
Ferran Cortada	2'00		
Francisco Roqué	2'00		
Miquel Coll Caritg	10'00		
Basili Rosa	5'00		
Esteve Parés	2'00		
A. Costa Ferrán	3'00		
M. Sabadí Pvre.	5'00		
Benvingut Batlle	5'00		
Vicens Such	2'00		
Artur Soldevila	2'00		
Juglà Germans	5'00		
Carles Jordà	50'00		
Miquel Teixidor	5'00		
Jaume Mendez	5'00		
A. Canal	2'00		
Jaume Rosdevall	5'00		
Joan Terradas	3'00		
Josep Comas	3'00		
Alfons Sadurní	1'50		
Marguerida Prats	0'50		
Abdon Ventura	10'00		
Narcís Pey	10'00		
Dolors Auter, Vda. Dalfó	10'00		
Vicens Ros	30'00		
Sport Figuerenc	50'00		
Quirse Callís	5'00		
Dolors Bassols, Vda. Pagés	50'00		
Joaquim Gener	2'00		
Jacinte Terradas	5'00		
Ricard Imbert	25'00		
Liceu Figuerenc	20'00		

Suma total 4458'15

SECCIÓ OFICIAL

Alcaldia Constitucional de Figueres

En el Laboratori establert en els locals del Consell provincial de Foment, s'hi faran gratuïtament a tots els agricultors que ho sol·licitin, tots els anàlisis que desitgin sobre terres, matèries fertilitzants, vins i demés productes agrícoles. La qual cosa se fa pública per a general coneixement i dels agricultors en particular. Figueres 27 de juny de 1917.—L'Alcalde, M. Pujulà.

ESCOLA MUNICIPAL DE DIBUIX

Llista d'alumnes premiats en el curs de 1916 i 1917

Diplomes honorífics

Agna Estela Duran
Adela Riera Carré
Pilar Casas Casanovas
Lluís Font Jacobí
Maria Batlle March
Maria Villoria Camps
Pere Cairó Batlle
Salvador Dalí Domenech

Premis (metàlic)

Neus Gomez Crosas
Agna Carreras Delfó
Dolors Ubanell Trayter
Joan Gelabert Horta
Agustí Soler Grau
Antoni Botey Sufí
Enric Subià Bonal
Pere Gratacós Padrosa
Angel Vilanova Ginjaume
Joan Casanovas Barneda

Diplomes de mèrit

Angeleta Janer Aymá
Carme Roget Pumarola
Joana Guanter Aldyturriaga
Marguerida Oliveras Llogaya
Andrea Moradell Matas
Maria Riera Carré
Pilar del Riu Mauricio
Maria Siqués Llovet
Maria Estela Duran
Pilar Minjavila Montaner
Agna Corominas Sala
Ramon Reig Corominas

Diplomes d'aplicació

Dolors Reig Corominas
Concepció Font Perez
Emilia Borrás Laporta
Teresa Batlle March
Antònia Dalmau Bosons
Genoveva Ubanell Trayter
Emilia Bach Herrero
Matilde Ponsí Durán
Maltilde Voltas Heras
Antònia Miravillas Navarro
Carme Soler Schnnocher
Clara Dalmau Margall
Trinitat Romans Planas
Pere Gimbernat Serra
Joan Siqués Llovet
Baldiri Prats Pons
Francesc Fumosas Blau
Josep Bruzet Oriol
Francesc Siqués Llovet
Bonaventura Imbert Sot
Joaquim Imbert Sot
Joaquim Marull Bruna

Josep Sans i Roquer

ADVOCAT

Gestió i tramitació dels préstecs amortitzables del Banc Hipotecari d'Espanya al 5% anyal.

Compra-venda de finques rústiques i urbanes en totes les poblacions de la Comarca.

Cervantes, 25 (abans S. Pau)

FIGUERES

NOTICIARI

El present número ha passat per la censura de l'autoritat governativa.

Obtingué una bona acollida el film «Cristobal Colon y su descubrimiento de América» que el passat dissabte i diumenge va exhibir-se en la Sala Edison de la nostra ciutat.

L'esplèndida presentació de la pel·lícula i el seu desenrotlló fidel va fer que el públic nombrós que assistia a les representacions en sortís abastament satisfet.

SALVADOR BOSCH i ROIG

Director de l'Escola Práctico Mercantil i representant de l'important Companyia d'assegurances «La Catalana», participa el trasllat dels seus despatxos al carrer MATADERO VELL, N.º 4.

Ahir va celebrar-se a la veïna vila de Perelada la Festa de l'Arbre i de la Mutualitat Escolar, assolint, com cada any,

un èxit esplèndid. La manca d'espai no ens permet de ressenyar-ho més extensament, tal com fóra el nostre desig.

Un bon domador de feres, el treball del qual estava anunciat en la Plaça de Toros d'aquesta ciutat, va rebre la poc grata sorpresa que de cinc lleons que componen la seva troupe en trobés quatre de morts a l'arribada de la nostra estació, dient alguns que la fou mort d'asfíxia i altres que foren emmenzinats.

Un drama de proporcions tan vastes ha fet parlar de valent en la nostra poc intensa vida ciutadana.

COL·LEGI-ACADEMIA

“MONTURIOL”

Cursos d'anglès, francès, alemany i italià, a càrrec de dos il·lustrats professors, titular un d'ells i ex-profesor d'importants Col·legis i Liceus de França i Alemanya.

Lliçons de Taquigrafia per un entès professor.

Ensenyança de la Teneduria de Llibres i pràctiques de comerç.

Exàmens públics d'aptitud i exposició de treballs a fi de curs.

Les ensenyances són donades per procediments actius, pels quals l'alumne pren part activa en son ensenyament.

Darrera hora

Declaracions sensacionals

Nova Junta de Defensa

Malgrat el regisme de suspensió de garanties en què estem, ens diuen que en els cercles polítics de la capital d'Espanya han causat sensació les declaracions fetes a Perelada, amb ocasió de la festa de l'arbre, pel jove i elegant Diputat per Vilademuls Don Lluís de Ballbé de Gallart, sobre els palpitants problemes d'actualitat que absorbeixen l'atenció pública a despit de la prèvia censura. L'Alba assegura que la meravella oratòria i d'intuïció política que tingueren la sort de disfrutar els veïns de la comtal vila, passarà a la història.

També se'ns assegura que entre el jovent d'aquelles rodalies existeix el sediciós propòsit de constituir-se en Junta de Defensa contra els Diputats que monopolitzen les toïes en el ball de rams a preus ínfims en proporció a la puja de les subsistències.

Sembla que els conjurats tracten de publicar un manifest.

Tip Josep Trayter, Cervantes, 13. Figueres

ALT EMPORDÀ

Periòdic setmanal nacionalista

Redacció i Administració: Cervantes, 1, pral.

FIGUERES

Política: Vida ciutadana.

Preus de sotscripció: { A Figueres: 1'00 pta. trimestral.
Per fóra: 1'50 » »

A Figueres se trobarà de venda en la Llibreria d'En Josep Masdevall, carrer de Palau.

En l'Administració del setmanari hi són admesos anuncis.

"La Electricidad"

de Sabadell

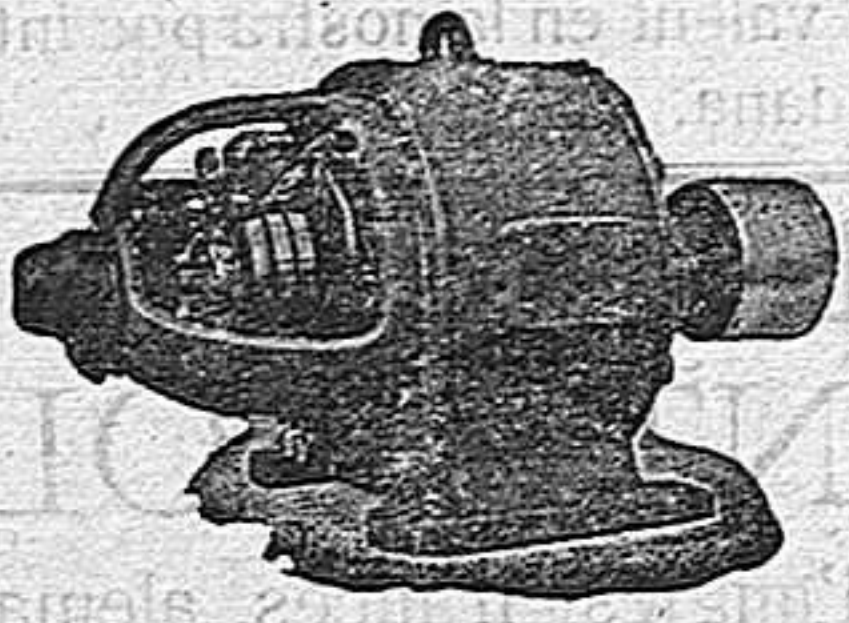
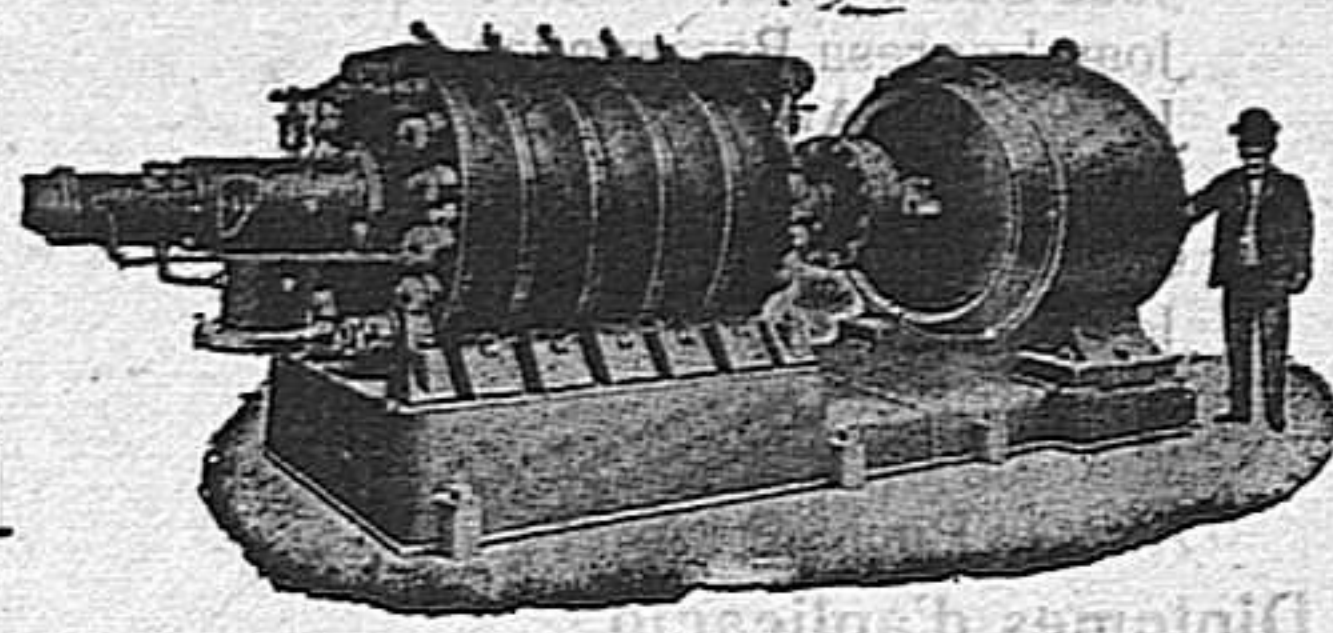
MOTORS ELECTRICS
MOTO - BOMBES

TURBINES

MATERIAL ELECTRIC

Demaneu preus i pressupostos als
UNICS REPRESENTANTS per a la comarca

Fills de JOAN LLONCH i POUS. -- FIGUERES

CENTRE D'ESPECIFICS

NACIONALS i ESTRANGERS

DIPOSIT D'AIGÜES MINERO

MEDICINALS - SUEROS

i VACUNES

ORTOPEDIA

PERFUMERIA

HIGIENICA

ESPECIALITATS

Farmacèutiques FERRAN

Fosfomaltina granular. Poderós
tònic reconstituent.

Neurokefaline. Especific segur i inofensiu per a calmar rapidament el mal de cap i dolors nerviosos.

Matacucs vegetal. Infal·lible per a expulsar els cucs intestinals de les criatures.

Lloció capilar. Higiene del cap. Hermoseja el cabell; evita i deté sa caiguda.

Tòpic callicida. Cura radicalment els ulls de poll i dureses dels peus.

Dipòsit General: Farmacia FERRAN - FIGUERES

PERE M. CARRÉ

Habilitat de Classes passives, de Presons i de Sanitat

CENTRE ADMINISTRATIU

Representació d'Ajuntaments, fabricants i particulars

(Unic despatx amb consulta gratis als Ajuntaments)

REPRESENTANT EN BARCELONA i MADRID

CARRER DE LA FORSA, 8. 1er - GIRONA

TELEFON INTERURBÀ NUM. 40

Camiseria COLL

PLACA CONSTITUCIÓ, 24

FIGUERES

Es l'antiga casa de confiança per comprar camises, colls, punys, genres de punt i tota mena de roba blanca, per a senyores i nens.

CAMISES A MIDA, CONFECCIÓ ACURADA

Especialitat en vestits de batejar

MAGATZEMS DE FERRO i FERRETERIA

Fills de Joan Llonch i Pous

Palau (Placeta), 13. - FIGUERES

MAQUINARIA AGRÍCOLA

CUINES ECONOMIQUES

(Per a llenya, carbó i serradures)

CAIXES PER A CABALS

BATERIA DE CUINA

i tota mena d'articles per a obres i construccions.

Són admesos anuncis per a aquesta plana en l'Administració del Setmanari.